

FOTO: INGE HONDERBRINK

‘Nooit opgeven, altijd doorgaan’

Cabaretier/acteur **Viggo Waas** (63) kreeg in 2021 een herseninfarct. De lessen uit zijn jeugd hielpen hem bij zijn herstel.

TEKST: BRAM DE GRAAF

“Het duurde ongeveer een minuut voor de ambulance kwam”, vertelt Viggo Waas.

“Ongelofelijk wat er in 60 seconden door je hoofd kan gaan. Op de grond liggend, dacht ik: ik heb alles gedaan wat ik wilde. Ik heb geweldige kinderen, een leuke vrouw, een mooie carrière. Het is goed zo, ik kan dood. En toen: toch jammer voor die kinderen en die vrouw. Die gedachte gaf me de kracht om te blijven leven.” Dat was op 29 maart 2021. Terwijl hij zich opmaakte voor een rondje hardlopen met zijn privétrainer ging Viggo onderuit. Hij was getroffen door een herseninfarct.

Nu, in het najaar 2025, is daar nog weinig van te merken. Het is de dag na de verjaardag van zijn beste vriend Peter Heerschop, die een belangrijke steun was tijdens zijn herstel en met wie hij het boek *Infarct* schreef over de gebeurtenis, het herstel en hun vriendschap. Laat is het niet geworden. “Het feestje was ‘s middags”, zegt Viggo. “Niet zo’n bacchanaal als vroeger. Ik heb ‘s avonds thuis op de bank voetbal en tennis gekeken.”

Wat heeft Peter je geleerd over vriendschap?

“Loyaliteit. Als er iets was, was hij er altijd al snel bij om me te steunen en te vragen: ‘Gaat het?’.

Hij zou me nooit laten vallen. Een goede eigenschap die ik zelf minder bezit en waar ik echt moeite voor moet doen. Dat is wel verbeterd.”

In *Infarct* schrijf je dat je voor 29 maart 2021 leefde alsof je onsterfelijk was. Hoe zag onsterfelijk leven eruit?

“Geen rekening houden met de dood, doen waarin ik zin had. Mij kon niks overkomen. Mensen om me heen stierven, ik niet. Door het infarct besepte ik: ik ben wél sterfelijk. Mijn ouders waren kort daarvoor overleden; mijn moeder in 2019 na een kort ziekbed, mijn vader begin 2021. Hij had dementie en dat werd steeds erger. Van die grote, sterke man bleef niets over. Het was mijn angstbeeld: dat nooit. Hun dood maakte de periode voor het infarct nog hectischer dan het al was, want er heerste corona. We konden niet optreden, ik kon mijn ei niet kwijt. Mijn stresslevel was enorm. Ik vermoed dat het een rol heeft gespeeld.” ▶

‘Door het infarct besepte ik: ik ben wél sterfelijk’

‘Ik moest een infarct meemaken om mijn emoties beter te kunnen uiten’

Welke levenslessen gaven je ouders je mee?

“Altijd doorgaan, ook bij tegenslagen. Niet wanhopen, het komt goed. We waren een hecht gezin samen met mijn broertje Marco. Ik heb dierbare herinneringen aan onze vakanties; lekker uit eten, kamperen, voetballen. Alles was veilig, geen zorgen en geen grote problemen. En als ik die had, losten zij dat op. Mijn geluk zat in het voetballen, ik deed niet anders. Op mijn achtste mocht ik naar Ajax, dat was toen de beste club van de wereld. Het leven was één groot feest.”

De voetbalwereld is ook hard. Wat heb je daarvan geleerd?

“Als kind moest ik op de toppen van mijn kunnen presteren. Je wist dat er achter je rug

over je werd geluld. Geen veilige omgeving, maar ik kon dat aan. We verhuisden in 1974 van het nette, witte Buitenveldert naar de grotendeels zwarte Bijlmermeer. Daar werd ik *streetwise*. Ik leerde de juiste vrienden kiezen die me konden beschermen. Want ik moest het niet hebben van mijn vuisten, maar van hard rennen en praten. Verbaal werd ik sterk. Dat kwam me later weer van pas.”

Jouw vader verloor veel Joodse familieleden in de oorlog. Welke impact had dat op jou?

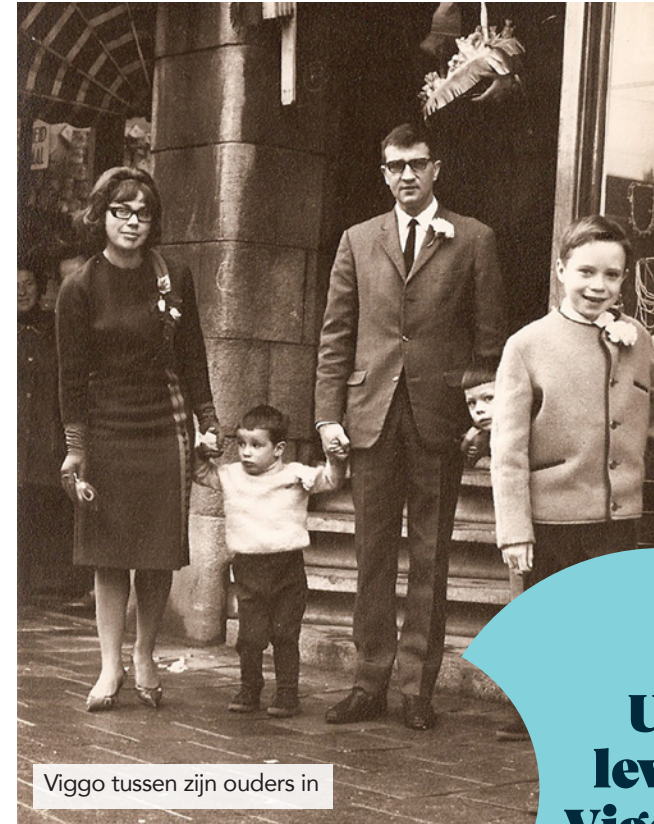
“Ik voelde altijd dat er iets was. Omdat mijn oma christen was, overleefde hij. Mijn vader kon slecht bij zijn gevoel en sprak er nooit over. En als ik erover begon, zei hij: ‘Ik ben er klaar mee.’ Het gevolg is dat ik zelf ook moeilijk over gevoelens praat. Als het emotioneel wordt, sluit ik mezelf af. Ik moest een infarct meemaken om mijn emoties beter te kunnen uiten. Ik heb toen wat afgehuild, ook als ik juist wilde lachen. Mijn wezen was helemaal van slag. Heel apart.”

Je ouders zaten allebei in het onderwijs en stelden duidelijke regels thuis. Had je daar veel baat bij?

“Absoluut. Gewoon luisteren en doen, niet vragen waarom. Als ik bij Ajax zou vragen: ‘Waarom moet ik 200 meter hardlopen?’ kon ik meteen weg. Regels zijn regels. Lang hoopte ik profvoetballer te worden, maar rond mijn twintigste besepte ik dat het er niet in zat. Ik liep al jaren op mijn tenen. Ik zat inmiddels op de sportacademie en toen begonnen we met NUHR. Vanwege optredens kon ik nog maar één keer per week trainen. Maar optreden vond ik ook leuk. Het verving het voetbal en was ook een podium. En we deden het met z’n drieën, veel minder eng.”

Levensloop Viggo Waas

- 1962 op 18 april geboren in Amsterdam
- 1970-1986 voetballer bij Ajax
- 1980 Academie voor Lichamelijke Opvoeding (ALO)
- 1982 treedt tijdens ALO-lustrum voor het eerst op als cabaretier met Joep van Deudekom en Peter Heerschop
- 1987 het trio richt cabaretgroep NUHR (Niet Uit Het Raam) op
- 1993 zoon Milan geboren
- 1998 vaste tafelgast bij *Kopspijkers*
- 2005 dochter Tara geboren
- 2007 speelfilm *Alles is liefde*
- 2014 solocabaretprogramma *Cruijff en Pipo*
- 2020 voorstelling *Er gaat nog iets heel moois gebeuren* (met Peter Heerschop)
- 2021 krijgt zwaar herseninfarct
- 2023 boek *Infarct* (geschreven met Heerschop)
- 2025 voorstelling *Jeugd* (met Heerschop)
- 2025 film *Infarct* van Marcel de Fré

Viggo tussen zijn ouders in

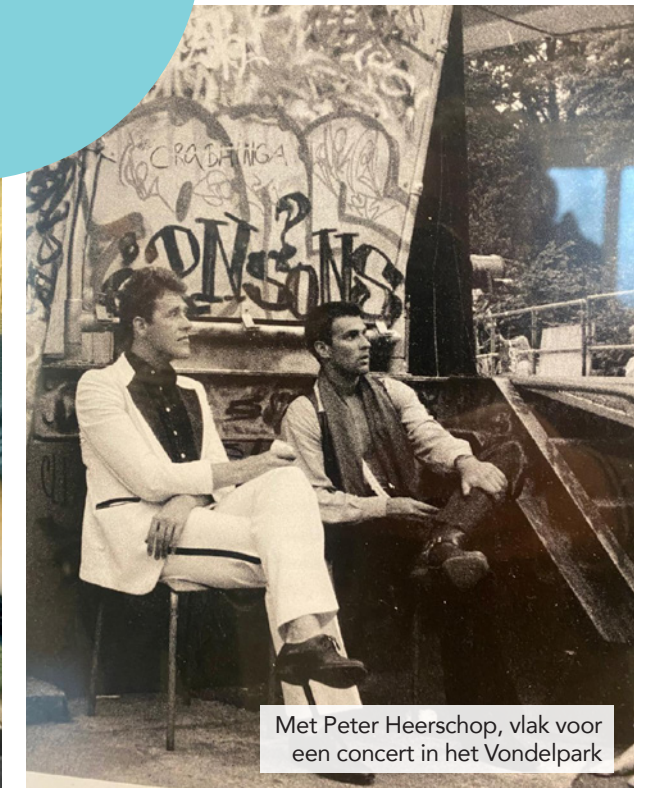

Eén van de eerste trainingen bij Ajax

Uit het leven van Viggo Waas

Viggo's Joodse opa nam altijd krantenknipsels mee

Met Peter Heerschop, vlak voor een concert in het Vondelpark

‘Hard werken, geen vragen stellen. Dat heeft enorm geholpen’

Was dat ook doorzetten?

“Ja, joh. We speelden in jeugdthons voor vijf mensen. Maar we hadden alledrie dezelfde instelling: doorgaan. We stelden doelen en die haalden we. Binnen twee jaar optreden in het Bellevue Theater, daarna in De Kleine Komedie in twee jaar. Dat lukte. Daarna ging het snel: de radio kwam, de televisie. We kregen een grote fanschare. Mijn vader zei eerst wel: ‘Wat doe je nu? Je verdient er geen droog brood mee?’ Omdat ik overdag werkte als gymnastiekleraar, was het veilig. Dat heb ik jaren volgehouden, tot de zalen volstroomden. Toen ben ik gestopt als leraar.”

Hoe hielp dat doorgaan na het infarct?

“Het was die eerste dagen een vreemde gewaarwording dat mijn lichaam niet meer deed wat ik wilde. Zat ik daar een beetje brabbelen en half-verlamd in een rolstoel. Zo wilde ik niet doorleven. Maar al snel merkte ik met oefeningen van mijn hand verbeteringen. Daarna met lopen. Steeds grotere rondjes; eerst met rollator, toen met stok, toen de stok weggegooid. Ik had geleerd discipline te hebben en hard te werken, geen vragen te stellen. Doen wat ze zeggen. Dat heeft enorm geholpen. Nu kan ik vrijwel alles weer. Alleen mijn spraak kan beter, ik kom soms niet op de juiste woordcombinaties. Het herinnert me elke keer weer aan dat infarct.”

In *Infarct* stel je jezelf ‘dé vraag’: ben ik een beter mens geworden? Je wist het toen niet. Inmiddels wel?

“Volgens Peter ben ik liever. Maar bepaalde karaktereigenschappen zijn zo sterk dat ze terugkomen. Die straatjongen zit nog ergens in me, ik ben alweer minder zacht. Maar omdat ik heb gezien dat andere mensen zo met me waren begaan, moet ik er nu ook voor anderen zijn, vind ik. Een infarct krijg je niet alleen. Mijn vrouw en kinderen, mijn vrienden; allemaal leden ze eronder. Zij maken het leven de moeite de waard. Net als mooie dingen maken en van betekenis zijn voor anderen, zoals met de voorstelling en de film over mijn infarct.”

Hoe was het om jezelf terug te zien in die film?

“Confronterend. Ik was behoorlijk van slag na de eerste vertoning. Aan de andere kant bied ik er dus hoop mee aan mensen die het ook meemaken: je kunt ervan herstellen. En ik vraag aandacht voor de omgeving van mensen die een infarct krijgen, want zij worden vaak vergeten. Toen we weer gingen optreden hebben we dat element ook toegevoegd aan de voorstelling. Zo konden ook wij het verwerken. Tijdens de theatertour kwam ook het boek uit. In het begin signeerden we nog. Maar er kwamen zo veel mensen op me af met eigen verhalen, ze voelden een verwantschap. Vaak zat ik anderhalf uur lang naar ze te luisteren. Ik werd er depressief van, dus zijn we daarmee gestopt. Het was mooi dat ik er voor al die mensen kon zijn, maar ik hoop dat die film een afsluiting is. Want, zoals mijn vader altijd zei: ik ben er wel klaar mee.” ●

FOTO: INGE HONDEBRINK

